

PHẦN IX

Thời gian đã qua lâu, kể từ ngày bà Mai qua đời nhưng cũng không thể xoa dịu được nỗi đau trong lòng Mai An. Mai An phân vì thương xót sự ra đi của mẹ, phần lại đau lòng vì chồng thay lòng đổi dạ, nên từng ngày qua nàng cảm nhận của sống như nỗi buồn mình càng lúc càng thêm tăng vọt lên.

Chiều nay, Mai An mua hoa quả lên cúng trước mộ bà Mai mà lòng thì héo hắt như nụ hoa sắp tàn. Mai An quỳ trước mộ mẹ lầm rầm khấn :

- Mẹ à ! Con là Mai An nè . Con đã trở về đây với mẹ luôn rồi, mẹ có vui không hả mẹ ?

Mai An vừa nói vừa vuốt nắm mộ của bà Mai đầy thương cảm :

- Mẹ biết không, con đang buồn lắm. Hôm nay con mới về Sài Gòn để lo cho xong thủ tục ly hôn với chồng con. Anh Toàn và bé Phương Thanh bỏ rơi con thật rồi, mẹ à. Hai cha con anh ấy không cần con nữa. Mẹ biết không, lòng con giờ như ai vò ai đánh, đau đớn vô cùng. Vậy mà anh ấy vẫn cứ ung dung đi cùng người phụ nữ đó. Còn con, chỉ một mình mình thui thủi thôi mẹ à. Giá như con có mẹ thì con còn chút an ủi, đắng này..

Mai An nói đến đây thì ngưng lại, tiếng nấc nghẹn tắt ngay cổ họng nàng. Mai An hít một hơi sâu, nàng nói tiếp :

- Mẹ ơi ! Chỉ có mẹ là luôn thương yêu con, nghe con tâm sự những vui buồn, an ủi khích lệ con trong những khó khăn. Giờ đây chỉ còn một mình con kể cho mẹ nghe thôi.

Mai An lấy khăn lau tấm bia đã bám đầy bụi đất, giọng cô nhẹ nghèn nghẹn :

- Chắc mẹ biết hết phải không mẹ ,con không còn ai thân thuộc trên cõi đời này nữa. Con thấy cô đơn lắm. Mẹ có nghe con nói không mẹ ?

Mai An quỳ gối trước mộ bà Mai, tiếng nói hòa trong nước mắt :

- Mẹ ơi ! Sao mẹ bỏ con lại một mình cô đơn quá ! Mẹ không chờ con. Hay mẹ cho con cùng đi với mẹ được không ?

Một ý nghĩ chợt thoáng qua đầu Mai An, cô ôm chầm lấy mộ bà Mai, giọng đầy tha thiết :

- Mẹ ơi ! Mẹ chờ con nha, con sẽ đi để đến gặp mẹ . Con nhớ mẹ quá. Khi nào gặp mẹ, con sẽ kể tất cả cho mẹ nghe. Mẹ chịu không ?

Quanh Mai An chỉ có tiếng gió đùa những hàng thông nghe xào xạc, cái lạnh tê tái xuyên qua da thịt Mai An khẽ làm cô rùng mình. Cô vẫn ngồi bên mộ bà Mai, miệng cứ lẩm nhẩm :

-Mẹ ơi ! Mẹ chờ con nha mẹ ...

Mai An mệt mỏi đứng lên, cô đi như người mất hồn từ nghĩa trang về . Gió bắt đầu mạnh hơn đem theo hơi sương lạnh buốt da thịt. Những hình ảnh buồn vui xen lẫn vào nhau, nằng cứ bước thấp bước cao qua từng con đường nhỏ của Đà Lạt mà đi. Mai An về đến nhà mà không hề hay biết. Cô cầm điện thoại lên, bấm máy theo thói quen :

- Alô, anh Đình Trung à ?

- Anh đây ? Hôm nay Mai An thấy vui hơn không ?

- Dạ cũng vui. Em gọi để chia tay anh.

- Giọng Mai An buồn buồn.

- Chia tay anh ? Em định đi đâu ? Sao anh nghe tiếng em không được vui.

- Em định đi xa lắm. Em không ở đây nữa đâu. Ở đây, các kỷ niệm cứ thi nhau quay về làm em nhớ mẹ quá.

- Em muốn đi đâu cũng phải đợi ngày mai mới đi, chớ giờ này chiều quá rồi, chẳng còn xe cho em đi đâu.

- Em muốn đi liền.

- Em không đợi anh về được sao ? Chút nữa anh từ bệnh viện về sẽ ghé qua nhà em.

- Thôi, anh đừng ghé , để em yên lòng đi nữa. Chớ gặp anh rồi thì em khó lòng rời khỏi đây

- Anh muốn em nói cho anh biết lý do mình ra đi. - Giọng Đình Trung khản khoản.

- Anh đừng hỏi em nhiều quá ! - Giọng Mai An xa xôi hơn

- Em chỉ muốn cảm ơn anh đã thương yêu giúp đỡ em bấy lâu nay. Từ bây giờ em không làm phiền anh nữa đâu

- Anh đâu có phiền. Anh yêu Mai An nên muốn được gần gũi chăm sóc em thôi.

Mai An thở dài, giọng buồn buồn :

- Chính vì vậy mà em phải xa nơi này, em sợ mình làm ảnh hưởng đến cuộc sống của anh.

- Không có đâu em, em đừng nghĩ quẩn nữa ! Một chút anh về , em nói có được không ?

- Tạm biệt anh.

Mai An đặt điện thoại xuống lòng ngón ngang trăm mối. Đình Trung tốt với cô quá, nếu cô ra đi liệu có quá tàn nhẫn với anh không ?

Mai An đi tới đi lui từ phòng mình ra ngoài sân, từ sân quay trở vào nhà mà tâm trí rối bời. Hình ảnh Đình Trung ân cần chăm sóc mẹ rồi đến Mai An.

Mai An đóng chặt cửa sổ phòng mình, phòng mẹ, cô nhìn quanh quẩn một vòng nhà mình. Ra đến ngoài, Mai An đóng cửa lớn lại, cô nhẹ nhàng bước ra ngoài ngõ, không quên vuốt ve những cánh hoa hồng và lưu ly dọc lối ra cổng.

Dọc theo Hồ Xuân Hương khi trời mới chập choạng tối mà giờ đây quanh Mai An chỉ còn một màu đen thăm thẳm. Mai An nghĩ đến Mạnh Toàn, người đàn ông mà cô gắn bó gần mười lăm năm lại phản bội cô một thời gian dài như thế. Hình ảnh bé Phương Thanh chột hiện ra đầy kiêu hãnh nhưng cũng quá lạnh lùng. Con nàng không hề luyến tiếc gì mẹ , mà chỉ nói với nàng rằng : Mẹ ơi khi nào con được nghỉ hè sẽ về quê chơi với mẹ . Mẹ nhớ bảo trọng sức khỏe mình nha mẹ .

Mai An chỉ muốn ôm con vào lòng để bao yêu thương dành cho con được truyền vào thân hình bé nhỏ của con, nhưng con nàng xa lạ với mẹ quá, thái độ của con chứng tỏ là con đã quá xa nàng. Nghĩ đến đây, Mai An chột thở dài.

Sương đêm Đà Lạt lạnh buốt thấm ướt hai gò má Mai An. Lâu lâu cô đưa tay lên vuốt mặt mình, đầu lắc lắc. Mai An chỉ muốn hướng suy nghĩ của mình về cho mẹ , nhưng sao hình ảnh Đình Trung lại hiện ra rõ như thế, thật thân quen và ấm áp. Mai An thấy mình không xứng đáng với anh. Anh với công danh sự nghiệp to lớn của mình, nếu lấy Mai An sẽ không khỏi tiếng đời dị nghị, rồi

chính cô sẽ làm ảnh hưởng đến cuộc sống riêng của anh. Mai An không biết rằng, cô đã khuấy động cuộc đời vốn yên bình của Đình Trung như thế nào.

Đà Lạt sương xuống dày hơn, gió càng lúc càng lạnh hơn. Bóng đêm bao phủ hết một vùng xung quanh không bóng người. Sương ướt bãi cỏ quanh hồ làm ẩm hai ống quần của Mai An. Hơi nước từ hồ theo sương đêm và gió phả vào mặt Mai An lạnh buốt.

Mai An bước đến gần mặt hồ, nhìn vào sâu thẳm chỉ thấy đặc một màu đen của bóng tối. Chân Mai An chạm phải nước, một luồng hơi lạnh buốt xương sống Mai An làm cô từ bỏ ý định của mình. Mai An cố gắng bước thêm bước nữa, trước mặt Mai An giờ đây là bà Mai, thật thân quen, gần gũi.

- Mai An ! Mai An dừng lại...

Hình như có tiếng của Đình Trung thì phải. Mai An mơ hồ nghe Đình Trung gọi từ nơi xa xa. Chân cô cứ bước xuống thêm nữa, đầu óc mụ mị đi, cô thấy mẹ đang cười với mình thật ấm áp.

- Mai An ! Mai An đợi anh với, dừng lại đi em !

Tiếng Đình Trung gần hơn cũng không thể ngăn Mai An lại được, nước hồ đã quán lấy Mai An, cô gần như đã nằm gọn dưới dòng nước lạnh lẽo này. Mai An không còn biết gì nữa, cô thấy mình đang nằm trong tay của mẹ, đang nũng nịu với mẹ như ngày mình còn thơ ấu.

Mai An nằm bất động trên giường cấp cứu. Tiếng Đình Trung như vực Mai An từ cõi xa xăm quay về thực tại, cô cố mở mắt nhưng không được...

- Mai An ơi ! Em tỉnh lại đi em...

Không một tiếng trả lời. Sự im lặng của Mai An càng làm Đình Trung khổ tâm hơn. Những giọt nước mắt của Đình Trung cứ tuôn ra, anh không ngờ mình lại có thể gặp Mai An trong tình trạng như thế và cứu lấy Mai An, mang cô ấy về lại với mình.

Giờ đây dù biết Mai An đã qua được nguy hiểm nhưng Đình Trung vẫn lo lắng không yên, anh cầm chặt tay Mai An, tha thiết gọi Mai An :

- Mai An ! Tỉnh dậy đi em, đừng làm anh lo lắng !

Mai An khó khăn lắm mới có thể mở mắt ra nhìn Đình Trung sau gần sáu tiếng đồng hồ nằm im lìm. Đình Trung nở một nụ cười thật tươi nói :

- Cảm ơn trời phật, em đã tỉnh dậy rồi.

- Sao em lại ở đây ? - Mai An khó khăn lắm mới nói hết câu.

- Anh mang em đến đây.

- ...

- Hôm qua khi anh rời bệnh viện, lúc đó chắc khoảng bảy giờ tối. .. - Đình Trung thì thâm bên tai Mai An

- Anh đi thẳng đến nhà em thì thấy nhà đóng cửa tối thui. Anh hơi chột dạ nên chạy đi kiếm em khắp nơi.

- Anh kiếm em làm gì ?

- Đừng nói với anh như thế, em biết khó khăn lắm anh mới đem được em về đây không ?

Mai An im lặng nhìn Đình Trung, vẻ thành khẩn hiện ra trên gương mặt tròn trịa của anh thật đáng yêu.

- Anh đi dọc theo bờ Hồ Xuân Hương, anh biết em thường đi quanh đó mỗi khi lòng không vui. Anh gọi em hoài nhưng em không trả lời, cũng may là anh đã nhìn thấy em, và kịp mang em lên khỏi nước hồ lạnh giá .

- Sao anh cứu em làm gì ? Không để em được theo mẹ em đi ?

Mai An thút thít khóc.

- Mai An ! Em đừng hỏi anh những câu hỏi như thế nữa. Em biết em làm anh đau lòng lắm không. Em có biết anh tìm em khó lắm không hả Mai An ?

Đình Trung im lặng nhìn gương mặt hờ hác của Mai An, anh nói :

- Anh đã chờ hơn nửa cuộc đời để gặp em. Giờ đây khi anh chưa được vui vì có em thì em lại nở từ chối anh

Mai An im lặng phần vì mệt và phần vì không biết phản ứng thế nào trước sự thành khẩn của Đình Trung. Anh nói tiếp :

- Anh rất mừng khi thấy em tỉnh dậy.Đừng bỏ anh nha Mai An ?

- Em.. .

Mai An ngập ngừng, nàng cố rươn người ngồi dậy, đưa tay lên bịt miệng Đình Trung lại, nàng nói :

- Em biết anh định nói gì, nhưng em thật tình không xứng với anh. Em chỉ sợ mình làm hỏng cuộc đời anh, hỏng sự nghiệp của anh, chứ em...

Nói đến đây thì Mai An không kiềm được nước mắt của mình chảy dài xuống hai má, nhỏ xuống bàn tay Đình Trung đang cầm chặt tay nàng.

- Anh yêu em, Mai An à. Anh đã tìm được người anh yêu và em không được bỏ anh đi nữa đó nha. Còn tất cả những chuyện khác xin em đừng lo lắng anh tự sắp xếp được mà .

Nói xong, Đình Trung ôm chầm lấy Mai An, kéo nàng sát vào ngực mình, vuốt vuốt tóc Mai An triu mến. Anh hỏi nhỏ Mai An :

- Em cũng yêu anh, đúng không Mai An ?

Nước mắt Mai An ướt đầm khuôn mặt nhợt nhạt của nàng, Mai An cố nói :

- Anh... cảm ơn anh đã yêu em, nhưng em..

Đình Trung đưa tay lên bịt miệng Mai An lại, ngăn câu nói mà chàng không muốn nghe nữa. Giọng chàng thờ thễ :

- Chỉ cần em nói em yêu anh, giờ anh không muốn nghe những lời làm mình đau buồn nữa. Sau bao nhiêu lâu biết em, anh chỉ mong có ngày em là vợ anh. Em đừng nói chuyện thoái lui nữa được không Mai An ?

Mai An không trả lời Đình Trung, nàng biết mình không thể chạy trốn được tình yêu của mình dành cho chàng, nó đang thôn thức theo hơi thở của nàng. Hai tay ôm Đình Trung thật chặt, nàng cũng muốn giữ tình yêu và con người Đình Trung lại cho riêng mình mãi mãi.

Nắng sáng ấm áp chiếu qua ô cửa sổ trong phòng bệnh làm Mai An thấy phấn chấn hơn. Hạnh phúc đã thực sự đến với Mai An và Đình Trung. Hai người ngồi đó, ôm chặt lấy nhau, mặc cho cuộc đời tiếp diễn. Hơi ấm của một ngày mới từ bên ngoài lùa vào như chúc phúc cho cuộc tình của họ .